

ARGWAAN.

DOOR

MARCELLUS EMANTS.

(Vervolg.)

't Was, of de grauwe enveloppe tegen hem opsprong en hem tartte! De aderen zwollen op zijn voorhoofd, zijn tanden klemden tegen elkaar; zijn bevende vingers omsloten het papier, kreuken het samen, deukten het neer.

Woede, louter woede doortrilde op dit oogenblik zijn gansche wezen en hij zocht naar een slachtoffer, waaraan hij die woede kon koelen: een schepsel om te hoonen, te grieven, te trappen, gelijk hij zelf was gehoond, gegriefd en getrapt.

Dus werd hij voor den gek gehouden!

Er viel niet langer aan te twijfelen! Hij had het bewijs in zijn hand; het kraakte onder de wrong van zijn vingers!

Zooals een moeder haar kind misleidt, wijl zij meent, dat de onervaren hersenen haar niet kunnen begrijpen; zooals de eene vriend den andere fopt, omdat hij beu is van zijn aanhankelijkheid; zooals een slimmer een stommerik bedriegt, wijl hij met beleedigende minachting op hem neerziet, zoo misleidde, zoo fopte, zoo bedroog zijn vrouw den man, die haar liefhad, die haar vertrouwde, die haar hoog stelde!

Vier jaren lang had zij hem in zijn werkzaam leven gadeslagen . . . en de uitkomst was, dat zij haar schouders voor hem optrok.

Vier jaren lang had zij kunnen, ja, moeten zien, dat hij haar in den vollen zin des woords als zijn levensgezellin beschouwde, voor wie hij niets verborgen hield, met wie hij lief en leed wilde deelen en zij minachtte die eer, beantwoordde ze met geheimhouding, zocht een anderen deelgenoot voor haar vreugde en haar smart!

O, God, welk een ruwe, onverdiende, hardvochtige krenking!

Wat niet weet, niet deert, had zij gedacht en terwijl haar lichaam naast hem medeliep in het gareel, zweefde haar geest naar dien Siria, vulde *zijn* beeltenis haar ziel, was haar gemoed vol van *zijn* liefde! Elk vriendelijk woord uit haar mond, elk innemend lachje van hare lippen, elke lieve blik uit hare oogen, elke oplettendheid van haar denken . . . bedrog, niets dan bedrog was 't geweest, waarmee zij den blinden molenezel in zijn dommeligen sukkelgang hield!

Maar daarmee althans . . . met die domme verblindheid was 't voor altijd uit! Hij kon haar nu ten minste dwingen eerlijk en openhartig te zijn!

Te weten, waar hij aan toe was; daar had hij toch waarachtig wel recht op!

Hij zou haar dien brief geopend en gelezen voor de voeten werpen!

Geopend . . . . .?